

19. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 26. oktober 2025, kl. 10.30

Tekst: Mk 2,1-12

Salmer: 21; 309; 423; 14; 849; 731

Bær os Gud! Amen.

I kender det på jeres egne krop og sjæl: At man *kan* bare ikke mere, man er *lammet* af smerte - af frygt - af sorg ... Vi kan alle sammen sætte os i den lamme mands sted: Afmægtig, afhængig, en *byrde* for andre. Og så er netop dén mand endda *heldig*: Han har en flok venner, der vil at slæbe, klatre og grave, slide og svede for hans skyld! Kan vi *andre* være sikre på at have nogen, der vil bære *os*, når vi ikke selv kan? *Ensomhed* er lammende. Vi kan ikke overleve uden et fællesskab. For det vigtigste i livet kan vi ikke skaffe selv – det skal *andre* give til os: Hjælp, accept, omsorg, kærlighed. Og måske er der kun hjemmehjælperen tilbage til at gøre det ... Vi har en opgave: Så længe vi selv er i stand til at bære noget, så skal vi *også* bære for andre, bære *med* på andres liv og lykke – for en dag er det *os*, der har brug for andre! Og så skal vi tage til os, at uanset hvor mange stærke

venner vi har – så er det ikke dem, men *Gud*, der giver livet og helbredelsen! Vi kan ikke uden hinanden – og heller ikke uden *Gud*! Som manden på båren er vi alle henvist til at *tro* på, at der *er* hjælp at få – at Gud er der, uanset hvor sort det ser ud! Så: Når *vi* kan få øje på håbet, så skal vi sige det *videre*! Når *vi* har mærket troens styrke, så skal vi sige det *videre*! For ingen kan tage tro, håb og kærligheden selv; det gode eksisterer kun i og med at vi deler det med hinanden! Den lamme mands venner har hørt, at Jesus deler ud af helbredelse og nye muligheder; de *tror* – og *de* deler deres tro med deres syge ven – og Jesus deler så sin livskraft med ham. Princippet hedder kærlighed – og det hedder *tilgivelse*: At *give* det *til* den anden, som den anden ikke selv kan tage. Tilgivelsen er selve Guds væsen – og det er med *tilgivelsens* ord at Jesus helbreder: *Dine synder er dig forladt* – alt det der skiller dig fra livet, fra andre, fra Gud – der er nu fjernet! Du kan ånde frit – du kan leve, ja, du *skal* leve! For det er det Gud har givet dig livet til: Du *skal* - du hører *med* på trods af dét, der var! Har du ingen *anden* ven, så har du *Jesus* og *i* ham har du Guds tilgivelse og livsfornyende kraft! Jesus har løftet og

19. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

båret korsets byrde, svedt og lidt for dig! Vi skal *ikke* bære os selv: Det er op til *Gud* at bære os – og derfor har vi overskud til at tilgive andre i stedet for at give andre skylden for alt - bære over med hinanden i stedet for at snakke ondt om hinanden og stjæle hinandens glæde. Ingen kan alt – alle kan noget og vi skal spille hinanden bedre, som Henrik har lært mig at det hedder! Vi skal tro *for* hinanden – vi skal i bøn og omsorg bære hinanden frem til nye muligheder! Gud har usynlige men stærke arbejdshænder, der graver os frem under vores lammende byrder og sætter os fri til at begynde på noget nyt. Leve for andre i stedet for at være lammet i selvoptagethed. Man må blive et nyt menneske. Er det muligt? Kan en lammet komme til at gå igen? Ja, for Gud giver ikke op – han bærer videre, tilgiver os igen og igen - nyskaber os igen og igen: Gud slukker for den projektør vi sætter på fortidens synder og i stedet tænder Han livets lys over en fremtid fuld af håb og tro og nye muligheder.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.